

สื่อโครใช้

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๖

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๑๓๕๕. เรื่อง “พักเว็บธรรมะ ยกเว้นเว็บหลวงพ่อ”

เว็บธรรมะเปลี่ยนไป ไม่ลดกิเลสแล้ว มีแต่เรื่องของผู้หญิงที่จะไปนรกกัปติด คิดว่าน่าจะปล่อยไป ไม่ต้องสนใจ มาสนใจที่จะช่วยเหลือตัวเองให้เดินถูกทางเพื่อให้พ้นทุกข์ ขอบคุณที่ยังมีเว็บหลวงพ่อ และยังมีธรรมะของครูบาอาจารย์ที่ท่านละสังขารแล้วให้ฟัง

ตอบ : เวลาเราพูด เวลาเราพูดถึงว่า เวลาให้ธรรมชนะซึ่งการให้ทั้งปวง เราก็เข้าใจกันสิว่า เวลาธรรมะ ทุกอย่างเป็นธรรมะ มันจะเป็นการแสวงหาการให้ มันจะเป็นประโยชน์ มันเป็นประโยชน์ต่อเมื่อมันเป็นธรรม แต่ถ้ามันเป็นอธรรมละ อธรรม หมายความว่า สิ่งนั้นมันเป็นจริงหรือเปล่า ถ้าสิ่งนั้นมันเป็นจริง เราเผยแผ่ไป มันจะเป็นจริงหรือไม่เป็นจริงละ ถ้าไม่เป็นจริง

ให้ธรรมชนะซึ่งการให้ทั้งปวง ก็ถูกต้อง ถ้าเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นธรรมะของครูบาอาจารย์เราที่เป็นตามความเป็นจริง ถ้าเป็นตามความเป็นจริง มันให้ผลประโยชน์กับทุกๆ คน มันไม่ให้โทษกับใครหรอก แต่ถ้ามันเป็นตามความเป็นจริง เช่น ยาหมดอายุ เรามีเจตนาจะให้ประโยชน์ เราให้ยาหมดอายุไป ยาหมดอายุทำให้คนเจ็บคนป่วย นั้นมีปัญหาขึ้นมาอีกต่างหาก แต่ถ้ายาที่มันเป็นยาที่มีคุณภาพมันก็เป็นประโยชน์ได้ ถ้ามันเป็นประโยชน์ได้

ถ้าจะให้ธรรมชนะซึ่งการให้ทั้งปวง เราถึงใจ เวลาใครจะเอาอะไรมาให้ๆ ไม่ให้ เพราะสมัยเราอยู่กับหลวงตานะ สมัยนั้นท่านพูดเองว่าท่านมั่นใจว่าท่านสอนไม่ผิด ท่านพูดประจำ หลวงตาท่านบอกท่านสอนไม่ผิด ฉะนั้น ท่านมั่นใจในคำสอนของท่าน ฉะนั้น ใครจะเอาหนังสือ

ของคนอื่นมาให้แจก สมัยก่อน หนังสือพระองค์อื่นท่านจะไม่รับเลย ไม่รับเลย มีแต่หนังสือของท่าน สมัยที่ยังไม่ออกมาช่วยชาตินะ

ฉะนั้น สิ่งที่เราออกมาช่วยชาติแล้ว ออกมาช่วยชาติท่านบอก ท่านบอกเป็น ๒ ประเด็น ประเด็นหนึ่ง ท่านสละชีวิตเพื่อจะเอาตัวรอด อีกประเด็นหนึ่ง สละชีวิตเพื่อช่วยชาติ

การสละชีวิตเพื่อช่วยชาติ ช่วยชาติ เพราะชาติมันเป็นเรื่องของสังคม คุณ ในชาติของเรา มันเกี่ยวกับศาสนาต่างๆ มันมีความเชื่อ มีลัทธิต่างๆ มีศาสนาต่างๆ มีสังคมประกอบไปด้วยมนุษย์มีความคิดหลากหลาย ฉะนั้น เป็นเรื่องโลกๆ ฉะนั้น ท่านลงมา ท่านจะต้องผ่อนคลาย ท่านจะต้องผ่อนปรน ผ่อนปรนสิ่งที่เป็นธรรมที่สะอาดบริสุทธิ์ของท่านลงมาเป็นสิ่งที่ทำให้โลกเขาเข้าใจสิ่งที่ท่านชี้นำได้ ฉะนั้น ออกมาแล้ว เรื่องความสะอาดบริสุทธิ์แบบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์อย่างนั้นมันไม่เป็นแบบนั้นแล้ว ไม่เป็นแบบนั้น แต่ท่านก็ต้องสละชีวิตของท่านเพื่อจะช่วยชาติ ช่วยชาติคือว่ามันต้องถนอม ต้องพยายามชักนำเพื่อให้ทุกคนเป็นเอกภาพ ให้มีความร่วมมือกันเพื่อจะจรรโลงรักษาชาติของเรา ฉะนั้น มันเป็นอีกกระบวนการหนึ่ง

ฉะนั้น ตอนที่ท่านยังไม่ออกมาช่วยชาติ ท่านบอกว่าท่านสอนไม่ผิด ท่านมั่นใจว่าท่านสอนไม่ผิด ท่านสอนไม่ผิดแล้ว หนังสือที่มันมามันสอนผิด มันสอนผิด เพราะอยู่กับท่าน ท่านพูดให้ฟัง “คนนั้นก็เอาเราไปอ้างว่าเราว่าอย่างนั้น คนนี้ก็เอาเราไปอ้างว่าเราว่าอย่างนี้” ท่านพูดกับเรา เวลาพูดกับเรา ท่านพูดอย่างนั้นเลย

ทีนี้พูดอย่างนั้นปั๊บ ก็ย้อนกลับมาที่นี้ไง “เว็บธรรมะมันเปลี่ยนไป”

มันไม่ได้เปลี่ยนไปหรอก มันไม่ถูกมาตั้งแต่ต้น ไม่ใช่เปลี่ยนไป มันเป็นอย่างนั้นเอง แต่เราตาบอดเอง เราตาอ๋ว เราสายตาเอียง เราสายตาสั้น เราสายตายาว เราไม่มีความสามารถรู้เองว่าอันนั้นจริงหรือปลอม ถึงบอกว่ามันเปลี่ยนไป มันเปลี่ยนตรงไหน มันไม่ได้เปลี่ยนเลย มันเป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่ต้น แล้วพอถึงเวลาแล้วมันก็แสดงผลของมันออกมา แล้วเราก็มารู้มาเห็นเอาตอนนี้ แล้วบอกว่ามันเปลี่ยนไป

มันเปลี่ยนตรงไหน มันไม่ได้เปลี่ยนไปเลย มันเป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่ต้น เขาเปลี่ยนแปลงตรงไหนในตัวสื่อ ในข้อมูลที่เขาเผยแพร่มา มันเปลี่ยนตรงไหน ไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนเลย ก็คำพูด คำเก่า หนังสือก็หนังสือตัวเดิม เว็บไซต์ก็ช่องเดิม มันเปลี่ยนไปตรงไหน

มันไม่ได้เปลี่ยนไปเลย แต่เราต่างหากไปรู้ความจริงขึ้นมา เราต่างหากเปลี่ยนแปลง เราเปลี่ยนแปลงว่าสิ่งนั้นมันผิด สิ่งนั้นมันไม่ใช่ความจริง สิ่งนั้นไม่ใช่ความจริงมันก็คือยาที่หมดอายุ มันเป็นเรื่องที่ไม่มีคุณภาพ เราเพิ่งมารู้เองทีหลังไง เรารู้ของเราทีหลัง ไม่ใช่เว็บมันเปลี่ยนไป มันไม่ได้เปลี่ยนหรอก มันเป็นอย่างนั้นเอง

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้ ในเรื่องการสื่อสารมวลชนนะ เรื่องอินเทอร์เน็ต เรื่องเว็บไซต์ เขาจะบอกเลย หนึ่ง ที่อยู่ของเรา ข้อมูลส่วนตัวของเรา อย่าให้ใครรู้เด็ดขาด สิ่งที่เราไปศึกษามาจากใน เว็บไซต์ หนึ่ง ห้ามเชื่อเด็ดขาด เพราะว่าคนที่เขาสื่อสารมาเขามีความจริงแค่ไหน

นี่นักวิชาการเขาพูดเลย หนึ่ง เซิร์ฟเวอร์ของเรา ข้อมูลของเรา ห้ามให้ใครรู้เด็ดขาด ที่นี้พวกเรามันไม่เป็นอย่างนั้นสิ แหม! ส่งข้อมูลให้กัน อู๊ย! กลัวเขาจะไม่รู้จัก แหม! ยื่นให้เขาเลย

ในทางโลกยังหมดคนนะ ข้อมูลส่วนตัวของเรา ถ้าเราแฮกได้นะ เขาเอาไปเบิกธนาคาร เขาเอาไปทำธุรกรรมของเขา เราเป็นหนี้หัวโตเลย แม้แต่ข้อมูลส่วนตัวทางโลกเขายังให้กันไม่ได้เลย แล้วนี่หัวใจของเรา เราเปิดในเว็บธรรมดาไปศึกษา หัวใจของเรามันอยู่กับเรา ทำไมเราเอาหัวใจของเราให้เขาไปทั้งหมด เอาหัวใจของเราไปให้เขาทั้งหมด หลวงตาท่านบอกเลย ท่านจะไปไหนก็แล้วแต่ สิ่งที่ท่านไป ท่านไปเพราะน้ำใจของคน ท่านไปเอาหัวใจของคน ท่านไม่ต้องการสิ่งใดเลย

ความเชื่อความศรัทธาของคน แล้วหัวใจของคนนั้นนะ ถ้ามันเป็นคุณงามความดี เขาจะมีความสุขของเขา ถ้าหัวใจของเขาเป็นพิษเป็นภัย หัวใจอันนั้นมันมีแต่โทษ มันทำให้เป็นความทุกข์ของเขา ท่านไป ท่านไปเพื่อไปเอาน้ำใจคน ไปเอาหัวใจของคน ถ้าหัวใจของคนนะ ท่านพยายาม เห็นไหม ธรรมะมันดับ ธรรมะมันดับไฟในใจของคน ท่านไปเพื่อเหตุนั้น ถ้าท่านไปเพื่อเหตุนั้น ท่านทำของท่านเพื่อเหตุนั้น

ถึงบอกไง นี่ยังดีนะ มีเว็บของครูบาอาจารย์

ถ้าเว็บของท่านนะใช้ได้ เราเอาอันนี้เป็นหลักไว้ แล้วเอาอันนี้เป็นหลักไว้แล้วนะ เมื่อก่อนเรามาใหม่ๆ จะมีคนเอาหนังสือของครูบาอาจารย์มาให้เราเยอะมาก ฉะนั้น เราจะพูดออกไปมันก็เหมือนกับว่าเราช่างตายทั้งตัว เอาใบบัวมาปิดใจ คือบอกว่านู่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่

เราจะพูดอย่างนี้ เมื่อก่อนใหม่ๆ เราจะบอกว่าให้อาหนังสือของหลวงตา หนังสือธรรมะของหลวงตา กับหนังสือของครูบาอาจารย์ที่เราเชื่อมั่น เอามาเทียบเคียงกัน เอามาเทียบเคียงกัน ฟังสิ ในเสียงธรรมของหลวงตา วิฑูณี่ฟังสิ ฟังเทศน์หลวงตาเวลาท่านเทศน์สิ ท่านเทศน์จะเป็นขึ้นเป็นตอนขึ้นมา ไปฟังครูบาอาจารย์องค์อื่นเทศน์สิ ในวิทยุเสียงธรรมนี่แหละ มันก็ยังมีสิ่งที่บิดเบือนมาออกกันอยู่ “หา! จิตสงบแล้วจะเกิดปัญญาเอง ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง จะเป็นอริยสัจ โอ๊ย! กิเลสมันมีอยู่ในใจ” บ้าบอกอวดกันนะ

เอามาเทียบกันสิ เวลาหลวงตาท่านเทศน์ เทศน์อย่างไร หลวงตาท่านพูด ท่านมีเหตุผลอะไร ท่านทำความเข้าใจอย่างไร แล้วท่านเห็นอริยสัจอย่างไร แล้วฟังอันอื่นเอามาเทียบกันสิ

เมื่อก่อนใครมาหาเรา เอาหนังสือคนนั้นมาคนนั้นมา เราไม่รับ ใหม่ๆ จะไม่รับ เขาก็จะบอกว่าเหมือนกับว่าช่างตายทั้งตัว เอาใบบัวมาปิด เหมือนกับว่าปฏิเสธเขาทุกเรื่องเลย แต่จะบอกว่าเขาผิดๆ ก็ไม่เชื่ออีก เพราะว่าวุฒิภาวะอย่างเรา เจ๊กบ้า ใครๆ จะเชื่อ ใครๆ จะเชื่อเจ๊กบ้าว่าเจ๊กบ้านี้มีกิน เจ๊กบ้ารู้ได้อย่างไรว่าครูบาอาจารย์องค์ไหนถูกองค์ไหนผิด ฉะนั้น เราเข้าใจว่ามุมมองของโลกเขาไม่เชื่อเราหรอก เราจะไปเชื่อว้าวเชื่อควายไหม เวลาว้าวควายเขาเอาไว้ไถนา เขาไม่เชื่อหรอก ว้าวควายมันพูดไม่ได้

ไอนี้ก็เหมือนกัน เราเป็นพระเด็กๆ ใครเขาจะไปเชื่อไอ้เจ๊กบ้า ฉะนั้น เขาไม่เชื่อไอ้เจ๊กบ้า เราถึงบอกว่าหนังสือของครูบาอาจารย์องค์ใดก็ได้แล้วแต่นะ เอามาเทียบเคียงกับหนังสือของหลวงตา ข้อมูลมันแตกต่าง เพราะเราเห็นชัดเจนข่าวกับคำอยู่แล้ว แต่เขาก็รู้ไม่ได้อีกว่าอะไรขาวอะไรดำ อ่านไปแล้วก็เข้าใจตัวเองว่ามันเหมือนกันๆ

มันจะเหมือนกันมาจากไหน มันก็เหมือน “เว็บเปลี่ยนไปๆ” มันเปลี่ยนไปที่ไหน มันก็เริ่มต้นมาอย่างนี้ มันน้ำท่วมทุ่ง มันไม่มีอะไรเลย น้ำท่วมทุ่ง

เราฟังศิลปินแห่งชาติที่เขาเขียนกวียังดีกว่าอีก เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ ไปอ่านกวีของเขาสิ โอ้โฮ! อ่านแล้วยังชื่นใจอีก ไปอ่านหนังสือเนาวรัตน์ก็ได้ เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ (อย่าเชื่อเขานะ ขอลอภัยด้วย) เวลาไปอ่านของเขา เขายังมีเนื้อหาสาระอีกนะ ไอนี้ของเราอ่านไปแล้วมันมีอะไรขึ้นมาละ มันไม่มีอะไรมาตั้งแต่ต้น แต่วุฒิภาวะเราอ่อน

ฉะนั้น หนึ่ง เริ่มต้นเราฟังธรรมนะ จากที่ว่าเราเป็นปุถุชน เราแยกแยะอะไรถูกอะไรผิดไม่เป็นหรอก ถ้าเราแยกแยะอะไรถูกอะไรผิดไม่เป็น เราฟังแล้วก็ฟังเพื่อปลูกศรัทธา ศรัทธา ศรัทธา คือความเชื่อ ศรัทธาเป็นสิ่งที่ชักนำให้เรามาศึกษา แต่ศึกษาแล้วเราต้องมีกาลามสูตร ไม่เชื่อว่าเป็นอาจารย์ของเรา ไม่เชื่อ อย่าเพิ่งเชื่อ

หลวงตาท่านไปอยู่กับหลวงปู่มั่น ท่านบอกนะ เวลาท่านสำเร็จ ท่านเรียนจบมหาแล้ว ท่านตั้งสัจจะว่าต้องออกปฏิบัติ ที่นี้พอจะออกปฏิบัติขึ้นมามันก็สงสัย มรรคผลจะมีจริงหรือเปล่า ทั้งๆ ที่ว่าตั้งใจนะ ถ้ามีครูบาอาจารย์องค์ไหนชี้ทางให้เราได้ เราจะฝากชีวิตไว้กับครูบาอาจารย์องค์นั้นเลย เราจะฝากชีวิตไว้กับครูบาอาจารย์องค์นั้น

ฉะนั้น พอไปหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านเทศน์เลย “มหา มหาจะมามีมรรคผล นิพพานใช้ไหม มรรคผลนิพพานมันไม่ได้อยู่บนภูเขาเลากา ไม่ได้อยู่ในวัตถุสิ่งใดๆ มรรคผลนิพพานมันอยู่ในหัวใจนะ”

อืม! มันใจมาก นี่อาจารย์ของเราๆ ขนาดนั้นนะ แต่หลวงตาท่านพูดให้ฟังเอง หลวงปู่มั่น ท่านเทศน์อะไรมันลงใจหมด แต่ด้วยการศึกษาว่าเป็นมหา ท่านจะเอาข้อมูล เอาข้อเท็จจริงไปเปรียบเทียบกับในพระไตรปิฎก ท่านก็เปรียบเทียบ หลวงตาท่านพูดเอง แม้แต่ว่าเป็นครูบาอาจารย์ของเรา เราก็เชื่อมั่น แต่เรายังเปรียบเทียบเลย ยังมาตรวจสอบเลย ท่านบอกว่าตรวจสอบเปิดเข้าไปเปี๊ยะ! หลวงปู่มั่นทำอะไร พระไตรปิฎกชัดเจนๆ

เวลาเราศึกษากัน คุณติ ปริยัติ เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่สืพินยาว ๔ นิ้วกึ่งแล้ว ไม่สืพินอะไรมันยาว ๔ นิ้ว พอเวลาไปประชุมกันในสังฆาธิการ มีพระป่าอยู่ในที่ประชุม นั้น ก็เปิดกระเป๋าละ หยิบไม้เจียขึ้นมา นี่ไง ไม่สืพินยาว ๔ นิ้ว งงนะ แล้วเวลาตัดเย็บจีวรต้องมีกระดุม ต้องมีกุติ เขาทำกันอย่างไรละ พระป่าเย็บผ้ากันทั้งวันนะ กระดุมนี้ถักจนมือไม่มีขนนะ

แต่เวลาปริยัติเรียนมาแล้ว เรียนจบนะ เพราะมันอยู่ในนักธรรมโท นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก เรียนจบแล้ว แต่ทำอะไรไม่เป็น จบมามา ตัดเย็บผ้าก็ไม่เป็น ตัดไม่เป็นหรอก วินัยฝากแจ็กไว้ ไปซื้อจากร้านแจ็ก ตัวเองทำอะไรไม่เป็น นี่เวลาศึกษามาแล้วศึกษามา

แต่เวลาปฏิบัติ หลวงตาท่านบอกว่า เวลาเคารพหลวงปู่มนี่เคารพมาก แล้วท่านก็เอามาเทียบเคียง เวลาฟังแล้วท่านเอามาเทียบเคียง กาลามสูตร มันไม่เสียหายหรอก ครูบาอาจารย์ของเราเคารพไหม? เคารพ แต่ถ้ามีสิ่งใดแล้วเราก็อ้างเทียบเคียงกับพระไตรปิฎกได้ เทียบเคียงกับทางวิชาการได้ เราเทียบเคียงมาเพื่อความมั่นใจ แล้วถ้ามันผิด ผิดอย่างไร

บางทีนะ มันสะดุดกัน มันไม่ลงกัน ไม่ลงกันเพราะอะไร อ้อ! มันเป็นจังหวะไง จังหวะระหว่างธรรม คุณติ เราตัดเย็บผ้า กว่ามันจะเป็นชิ้นเป็นอันขึ้นมา เราตัดแล้วมันก็เป็นชิ้น ชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วเราก็อ้างแล้วมาต่อกัน พอต่อกันมันก็เป็นจีวรขึ้นมา จีวรขึ้นมายังใช้ไม่ได้ เพราะมันไม่มีกุลี กุลีคือตามตรงขอบ พอตามขอบขึ้นมา โอ้ย! มันสวยมันงาม มันแข็งแรง โอ้ย! มันมีรังคัมอีก รังคัมติดเสร็จแล้ว อ้อ! บิณฑบาต ถ้าออกจากวัดไปไม่ติดรังคัมเป็นอาบัติ แล้วรังคัมเป็นอย่างไร คำรามันมีไว้หมด แต่ทำอะไรกันไม่เป็น พอมันทำเป็นขึ้นมา ทำเป็นขึ้นมาแล้วก็เทียบเคียงในพระไตรปิฎก

หลวงตาท่านทำอย่างนั้น มันก็เข้ากับกาลามสูตร เข้ากับกาลามสูตร กาลามสูตรใครเป็นคนสอนล่ะ? ก็ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนกัน อย่าเพิ่งเชื่อๆ เราปฏิบัติกันแล้วปฏิบัติแล้วเราเป็นจริงขึ้นมานะ ตรวจสอบได้ ไม่ใช่ให้เชื่อนะ พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อ ศาสนาจะมั่นคง มันคงตรงนี้ มันคงที่เวลาเราพูด อย่าเพิ่งเชื่อ เวลาใครมาหาเราเสร็จบอก “ผมไม่เชื่อหลวงพ่อ”

เราบอก เออ! ถูกต้อง ถ้ามันเชื่อคุณะ มึงโง่โง่เลยเลย ห้ามเชื่อ ฟังคุณะ แล้วมึงไปแยกแยะเอา หาเหตุผลเอา อย่าเชื่อๆ ถ้ามันเชื่อนะ มึงโคตรโง่เลย เพราะอะไร เพราะนี่คือความเห็นของคุณ ปฏิบัติของคุณมา คุณรู้อย่างนี้ มึงรู้จริงหรือเปล่า มึงเชื่อไปมึงก็ถือปฎิบัติไปไง ก็มาท้วงเฝ้าสวดคำของเราไป เองยังไม่ใช้ดอกเบี่ยนะมึง เวลาฟังคุณเสร็จ มึงไปเล่าให้คนอื่นฟังต่อ ต้องจ่ายคำลิขสิทธิ์ให้คุณด้วย เวลาฟังคุณไป แล้วก็ไปโม้ต่อ ไม่จ่ายคำลิขสิทธิ์ได้อย่างไร ต้องจ่ายคำลิขสิทธิ์ด้วย อ้าว! อย่าเชื่อ อย่าเชื่อก็อย่าเอาไปโม้ต่อ ทำให้เป็นขึ้นมา ถ้าเป็นขึ้นมาก็เป็นความจริง

นี่พูดถึงเวลาเขาพูดใจ “เว็บธรรมะมันเปลี่ยนไป ไม่ลดกิเลสเลย มีแต่เรื่องผู้หญิง คิดว่าจะปล่อยไป ไม่สนใจ มาสนใจช่วยเหลือตัวเองดีกว่า เดินให้ถูกทางเพื่อพ้นทุกข์ ขอบคุณที่ยังมีเว็บของครูบาอาจารย์”

ถ้ามีเว็บครูบาอาจารย์ ฟังแล้วนะ ฟังแล้วถ้ามันกระตุ้น เวลากระตุ้นนะ พอจิตใจเราดีขึ้นมา ไปฟังแล้วมันจะกระตุ้นมาก โอ๊ย! ขนลุกขนพองเลย แล้วมันจะชวนขวยทำต่อเนื่อง ถ้าจิตใจมันหยาบนะ ฟังแล้วมันเบื่อก ฟังแล้วนะ ฟังซ้ำฟังซาก “ครูบาอาจารย์ก็น่าจะมีปัญญามากกว่านี้หน่อยหนึ่ง พุคให้เราเข้าใจ ทำไมครูบาอาจารย์ก็ทืบๆ พุคให้เราไม่เข้าใจ” มันยังไปติเขาอีกนะ “ครูบาอาจารย์สมองทืบๆ พุคอะไรแล้วก็ไม่เห็นเข้าใจเลย ครูบาอาจารย์น่าจะสมองดีกว่านี้นิดหนึ่ง จะพุดให้เราปลอดโปร่งได้” นี่เวลาจิตมันเสื่อมนะ

เวลาจิตมันดี เวลาจิตมันดี จิตมันผ่องแผ้ว พอฟังแล้ว โอ้โฮ! ทำไมคำนี้เมื่อก่อนไม่ได้ยินเลยล่ะ โอ้โฮ! ทำไมคำนี้มันดีมากเหลือเกินล่ะ เห็นไหม เวลาจิตมันเปลี่ยนแปลงไป ธรรมชาติของครูบาอาจารย์มันสว่างไสว มันชี้นำไปถึงที่สุด เอ๊ะ! ทำไมมันเป็นอย่างนี้ล่ะ พอจิตเราดีขึ้นนะ ถ้าจิตเราดีขึ้น ทำไมตอนนี้ก็ฟังทุกทีเลย ทำไมคำนี้เมื่อก่อนไม่ได้ยินล่ะ

ก็ฟังมาร้อยกว่ารอบแล้วมันไม่ได้ยินได้อย่างไร มันก็ได้ยิน แต่จิตใจมันทืบ จิตใจมันเข้าใจไม่ได้ ถ้าจิตใจมันปลอดโปร่ง มันว่างขึ้นมา มันจะเข้าใจได้ แหม! ทำไมคำนี้มันไม่เคยได้ยินเลย นี่เพราะจิตเราดีเอง

ฉะนั้น บอกว่า ยังมีธรรมชาติเว็บไซต์ของครูบาอาจารย์ให้เราฟัง เราก็กลับมาพัฒนาเราด้วย ถ้าจิตใจเราดีขึ้น เราไปฟังสิ่งนี้มันก็จะประโยชน์ไง ถ้าจิตใจเราทืบ มันไม่เป็นประโยชน์ มันก็ไม่เป็นประโยชน์ ไม่เป็นประโยชน์ เราก็ฝึกทำของเราไป

มนุษย์จะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร เรามีความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ มีความเพียร หมั่นคราดหมั่นไถ จิตใจมันต้องละเอียด มันต้องเข้ามา ถ้ามันจะท้อจะแท้ มันจะอะไรต่างๆ เราพยายามฝึกฝนเอา ฝึกฝน ความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ ขันติธรรม เราต้องมีขันติ มีอำนาจวาสนาบารมี พยายามทำของเราขึ้นมาให้มันเป็นจริงขึ้นมา ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาแล้วตอนนี้เราไม่ต้องฟังเว็บไซต์เลย เว็บไซต์มันเปลี่ยนไป มันจะไม่เปลี่ยนเลย เราจะดีของเรา เราจะพัฒนาของเรา ถ้าพัฒนาของเรา

สิ่งนี้ คุณติ ในตู้พระไตรปิฎก ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ครูบาอาจารย์ของเราศึกษา หลวงปู่มั่นรื้อหลายรอบ หลวงตาเล่าให้ฟังเองว่าหลวงปู่มั่นค้นคว้าพระไตรปิฎกหลายรอบมาก แต่หลวงตาท่านศึกษามาเลยเพราะว่าท่านเป็นมหายานแล้ว เห็นไหม

เรามาซื้อผักกัน คนมาซื้อผักเพื่อประโยชน์กับตนเอง เพื่อประโยชน์กับใจหลวงปู่ฉัน หลวงปู่ฉัน ท่านก็ซื้อผักของท่าน รื้อผักเสร็จแล้ว ท่านก็ปฏิบัติของท่าน เวลามีปัญหาขึ้นมา ท่านก็ไปปรึกษา กับเจ้าคุณอุบาลีฯ ท่านต้องค้นคว้าตรวจสอบตลอด ไม่ไว้ใจอะไรทั้งสิ้น เราไว้ใจกิเลสไม่ได้เลย ท่านพัฒนาของท่าน ท่านทำของท่านเป็นประโยชน์กับท่านขึ้นมา

ฉะนั้น ในพระไตรปิฎก ถ้าใครปฏิบัติ ใครค้นคว้าขึ้นมาเพื่อปฏิบัติ ปฏิบัติ เอามาปฏิบัติ เอามาแก้ไข เอามาดัดแปลงตนเอง แต่ถ้าใครไปรื้อค้นพระไตรปิฎกมา อ้อหิม! อันนี้มันสุดยอด เอาไปเขียนทางวิชาการกัน เขียนหนังสือขายกันนะ มีคนเขาบอกว่าขายหนังสือธรรมะ “อ้าว! ถ้าไม่ขายแล้วจะเอาอะไรกินล่ะ”

อ้าว! พุคไปนุ่นนะ

“อ้าว! ถ้าเราไม่ขายจะได้หรือ”

แต่ถ้าเป็นหลวงปู่ฉัน เป็นหลวงตา ท่านบอกว่าธรรมะนี้ให้กันไม่ได้หรือ เราให้กันเป็น ธรรม สิ่งที่เป็นธรรมให้กันไม่ได้หรือ สิ่งที่ทำให้กันมันก็สะอาดบริสุทธิ์ เราไม่มีการซื้อการขาย ไม่มีสิ่งใดมาแลกเปลี่ยน ไม่ต้อง ไม่ต้อง เรามีน้ำใจต่อกัน เข้าขึ้นมาพระบิณฑบาตไป ถิ่นบาตรมา เลย โยมเขามีน้ำใจ เขาใส่บาตรมา เขาอยากได้น้ำใจของเขา เขาใส่บาตรมาเต็มบาตรเลย เวลาพระ เรามีมุมมอง มีปัญญามันขึ้นมา มีธรรมจะแจกเขา ทำไมต้องซื้อต้องขายกัน ทำไมให้ไม่ได้

หลวงตาท่านพูดบ่อย ทำไมให้กันไม่ได้ ถ้าโลกนี้พระให้ไม่ได้ ใครมันจะให้ โลกนี้ก็มีแต่ พระจะให้ก่อน เราเป็นผู้เสียสละ เราได้มา ได้ดำรงชีวิตมา ทำไมจะให้ไม่ได้ ถ้าให้มันก็จบ ถ้ามัน จบแล้วมันก็เป็นประโยชน์

พอมันจะให้ได้ ที่นี้ก็มีอีกแหละ ทางโลก “ถ้าให้มันมันไม่มีคุณค่า ถ้าอันนี้สัก ๕,๐๐๐ สัก ๗,๐๐๐ โอ้! ของดีเนาะ ถ้ายังสักหมื่นหนึ่ง หมื่นยิ่งดีใหญ่เลย” อ้าว! ชอบอย่างนั้นอีก กรรมของ สัตว์เนาะ ถ้ากรรมของสัตว์มันเป็นอย่างนั้นก็ต้องเป็นอย่างนั้น

ถ้ามันไม่เป็นกรรมของสัตว์ สื่อนี้ใครจะใช้ ถ้าสื่อ ถ้าธรรมะใช้ ถ้าครูบาอาจารย์อย่าง หลวงตา ท่านก็สื่อของท่าน ท่านก็มีเว็บของท่าน ท่านสื่อของท่าน อย่างเช่นวิทยุร้อยกว่าสถานี ท่านบอกคราวนี้ธรรมะมันจะได้ออกแล้ว ยิ่งภาคใต้มีปัญหากันเรื่อง ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ เวลาขอวิทยุหลวงตา ท่านให้ ๑๐ กิโลเลยนะ ท่านให้ตั้งวิทยุที่นั่น ๑๐ กิโลวัตต์ ๒-๓ สถานี

ท่านบอกว่ามันมีความขัดแย้งมาก ท่านอุทิศส่วให้ไปตั้งให้ แล้วถ้าเอารธรรมะไปเผยแพร่ให้ เห็นไหม ถ้ามันเป็นธรรมเพื่อประโยชน์ ประโยชน์กับสังคม ท่านให้ ท่านดูแล ท่านให้เพื่อสังคม ถ้าให้เพื่อสังคม สิ่งนั้นเป็นน้ำใจของท่าน น้ำใจของท่าน ท่านเสียสละของท่าน

ฉะนั้น เวลาเราไปเห็นแบบนี้ สื่อใครใช้ สื่อ ถ้าเป็นหลวงตา วิฑูรย์กว่าสถานี ท่านยังมีเว็บไซต์ ท่านยังมีทีวีของท่าน ท่านเอาทุนเอารอนของท่านเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อประโยชน์ เพื่อน้ำใจของคน ถ้าธรรมใช้ณะ ธรรมใช้สื่อจะเป็นประโยชน์

ถ้าใจมันใช้สื่อ ใช้สื่อไป สื่อเพื่อปลี่ยนปลอน เพื่อหลอกลวง เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ คุณทางโลกสิ เขาโกงกัน เขาใช้สื่อ อย่าให้เขารู้ที่อยู่นะ เดียวมันจะมากล่อมเอาถึงบ้าน ถ้ามันกล่อมไปถึงบ้าน มันชักนำไป เวลาความโลภนะไปหมดเลย เขาเสียหายกันมาเยอะนะ พวกเรื่องสื่อ ถ้าใจมันใช้ ใจมันใช้ณะ พวกเห็นผลประโยชน์ส่วนตนมันใช้ ใช้สื่อสารมวลชนเพื่อหาประโยชน์ส่วนตน แต่ของเราเวลาครูบาอาจารย์ท่านใช้ สื่อใครใช้ ใช้เพื่อประโยชน์ใจ

บอกว่า เว็บธรรมะมันเปลี่ยนไป ไม่ลดละกิเลสแล้ว แต่เดี๋ยวนี้อดอยหมด มันยังดี ขอบคุณที่ยังมีเว็บครูบาอาจารย์เพื่อให้เรายังได้ทำประโยชน์กับตนเอง เอาตรงนี้เป็นตัวหลักนะ แล้วเพื่อประโยชน์กับตัวเอง

ถาม : ข้อ ๑๓๕๖. เรื่อง “เห็นแบบพิสดาร”

กราบเท้าพระอาจารย์ เมื่อก่อน ถ้าย้อนกระแสเข้ามาที่จิต ภาพนิมิตรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสทั้งหยาบ กลาง ละเอียดจะดับหมด แต่เดี๋ยวนี้อ้อนกระแสเข้ามาแล้ว เห็นทั้งจิตตัวเอง และเห็นนิมิตรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสไปพร้อมๆ กัน อย่างมีตาสับปะรดครึ่ง แปดมากและพิสดารมาก กราบเท้าพระอาจารย์ที่เคารพอย่างสูง

ตอบ : นี่เขาพูดถึงแจ้งผลการปฏิบัติมา

เขาบอกว่า เมื่อก่อน สิ่งทีเมื่อก่อน ถ้าย้อนเข้าไปที่รูป รส กลิ่น เสียง สิ่งต่างๆ มันจะดับหมด สิ่งทีดับหมดนะ เริ่มต้นเราต้องการพัก เราต้องการจิตใจให้เราสงบ ถ้าจิตใจเราไม่สงบจากรูป รส กลิ่น เสียง รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร ถ้ารูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร รูป รส กลิ่น เสียงกับเราก็คืออันเดียวกัน

ความคิดเป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเรา เวทนาเป็นเรา สุขเป็นเรา ทุกข์เป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเราทั้งนั้นเลย แต่มันก็เป็นเราจริงๆ นี่แหละ เป็นเราเพราะอะไร เป็นเราเพราะเราเป็นคนที่มีชีวิตจิตใจ ถ้ามีชีวิตจิตใจ มันก็รับรู้สิ่งใดเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องธรรมดาเลย

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านประพาศปฏิบัติของท่าน พอท่านประพาศปฏิบัติของท่าน ท่านเคยอยู่กับสิ่งนี้ ท่านละวางสิ่งนี้ไม่ได้ ละวางสิ่งนี้ไม่ได้ ท่านบอกว่ากิเลสมันอยู่ที่เราๆ ก็เลยอดอาหาร อดอาหาร กลั่นลมหายใจต่างๆ เพราะจิตยังไม่สงบเข้ามา ท่านไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ กับฤๅษีชีไพร เข้าสมาบัติ เข้าต่างๆ มันก็สงบเข้ามา พอสงบเข้ามาแล้วเดี๋ยวมันออกมา มันก็เหมือนปกติ มันไม่มีอะไรดีขึ้นเลย

ฉะนั้น พอปฏิบัติกับเจ้าลัทธิต่างๆ มา ๖ ปี พอ ๖ ปี กลับมาย้อนถึงว่า เราทำถึงที่สุดแล้วมันไปไม่รอดแล้ว ก็คิดถึงโคนต้นหว้า พอโคนต้นหว้า ตอนเป็นราชกุมาร อานาปานสติ กำหนดลมหายใจ มันมีความสุข ความสงบ ความระงับอย่างนั้น ระลึกถึงสิ่งนั้นได้ ก็พยายามระลึกถึงนั้น

เริ่มต้นพอฉันอาหารของนางสุชาดา คินนี้ถ้าเรานั่ง ถ้าไม่สำเร็จ ยอมตายคินนั้นเลย พอยอมตายคินนั้น อานาปานสติ กำหนดเข้ามา จิตมันก็สงบเข้ามา จิตสงบเข้ามาแล้ว จิตสงบเข้ามา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จิตสงบเข้ามา สงบเข้ามาก็คือข้อเท็จจริง พอข้อเท็จจริงสงบเข้ามาแล้วมันก็ไปกระทบกับสิ่งภายใน คือข้อมูลจากใจ บุพเพนิวาสานุสติญาณมันก็เกิด

บุพเพนิวาสานุสติญาณ เกิดจากข้อมูลอันนั้น ข้อมูลอันนั้นมันก็เกิดจากข้อมูลอันนั้น ข้อเท็จจริงมันเป็นอย่างนั้น เอ๊ะ! มันก็ไม่ใช่ พอไม่ใช่ก็ดึงจิตสงบเข้ามามากขึ้น จิตสงบมากขึ้นก็ระลึกเข้าไป มันก็เป็นจุตูปปาตญาณ จิตที่ว่าจิตมันสงบเข้ามา ข้อมูลคืออดีตชาติ แต่ถ้าข้อมูลมันยังอยู่ มันมีข้อมูลของมัน ถ้ามันตายตอนนั้น เกิดในอนาคต อนาคตมันก็เกิดของมันอย่างนั้น ตามคู่ไปอย่างไรมันก็ไม่ใช่ ย้อนกลับเข้ามา ดึงจิตกลับมาอีก ให้มันสงบระงับเข้าไปอีก พอเกิดอาสวักขณญาณ อาสวักขณญาณ เกิดอริยสัจ เกิดมรรค เกิดต่างๆ มันทำของมันสิ้นกิเลส พอสิ้นกิเลสไป สิ่งที่เป็นจริงขึ้นมา ฉะนั้น พอเป็นจริงขึ้นมาถึงเข้าใจ ถึงเข้าใจ ถึงเห็นกระบวนการของจิตว่า จิตนี้มันเป็นอย่างไร

แต่ของเราเป็นปุถุชน เราศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้พระไตรปิฎก ใครๆ ก็ค้น ถ้าค้นขึ้นมาเพื่อปฏิบัติ ค้นมาเป็นปริยัติ ศึกษามาแล้วเราจะปฏิบัติให้เป็นความจริงของเราขึ้นมา เราก็ค้นของเราขึ้นมา

แต่คนที่วิฤติภาวะด้อย ศึกษาขึ้นมาแล้วมันตื่นเต้น ตื่นเต้นเพราะนี่มันเป็นขุมทรัพย์ เพราะมันเป็นอริยสัจ มันเป็นกระบวนการจิตที่พระพุทธเจ้ารู้พระพุทธเจ้าเห็น แต่เราไม่รู้ไม่เคยเห็น เราไปเห็นเข้า เหมือนกับนักวิทยาศาสตร์ ความลับทางการค้าๆ ผู้ที่เขาทำการค้าขึ้นมา อู้ฮู! ธุรกิจของเขาเจริญงอกงามมากมาย เขามีความลับของเขา เขามีการวิจัย งานวิจัยของเขา เราก็ก๊วไปลักข้อมูลของเขา

นี่ก็เหมือนกัน พอค้นในพระไตรปิฎกมันก็ไปเห็นข้อมูลของเขาไป อ้อ! เทคนิคทำอย่างนี้ เขาวิจัยมาอย่างนี้ อู้ฮู! มันตื่นเต้นมาก ก็เอามาเขียนหนังสือกัน “ไม่มีใครรู้ พระพุทธเจ้ารู้อย่างนั้นๆ” เขียนกันไป นี่ปริยัติไป ปริยัติแล้วไม่เอามาปฏิบัติไป ปริยัติ พอไปรู้แล้วเอาปริยัติไปเผยแพร่ไป ไม่ปฏิบัติให้รู้จริงขึ้นมาไป

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ท่านศึกษา มา ข้อมูลทางการค้า ความลับทางการค้าของเขานั้นเรื่องของเขานั่นเป็นความลับของเขา แล้วเราพยายามพัฒนาของเรา เราไปรู้ข้อมูลแล้วเรามาวิจัยของเรา เรามาทำของเรา มันเป็นเรื่องของเราขึ้นมาใหม่ ถ้ามันเป็นของเราขึ้นมา มันไม่มีความลับของใคร มันเป็นการเปิดเผยภายในหัวใจของเรา มันเป็นการเปิดเผย

กระบวนการที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทดสอบมาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็ก๊วมาปฏิบัติของเรา ปริยติมาปฏิบัติ พอปฏิบัติ กระบวนการมันเกิดขึ้น กระบวนการที่มันเป็น สติ สมาธิ ปัญญามันเกิดขึ้น มรรคมันเกิดขึ้น มันเกิดขึ้น มันมีความลับไหม เราต้องไปเอาความลับทางการค้าของใคร มันเป็นเรื่องจริง โรงงานของเรา เราได้เปิดโรงงานของเรา เราได้ทำวิจัยของเรา เราได้ทำสินค้าของเราขึ้นมา มันก็เป็นความจริงขึ้นมา มันก็รู้ตามความเป็นจริง ปริยัติ ปฏิบัติ

นี่ก็เหมือนกัน คำถาม “เมื่อก่อนย้อนกระแสกลับไปเหมือนเห็นภาพนิมิตรูป รส กลิ่น เสียง ทั้งหยาบ กลาง ละเอียดจะดับหมด แต่เดี๋ยวนี้ย้อนกระแสเข้าไปเห็นจิตเป็นตัวเอง เห็นนิมิต เห็นรูป เห็นสัมผัสไปพร้อมๆ กัน อย่างกับมีตา सबประด”

ถ้าจิตมันสงบ ถ้าจิตสงบ ถ้าจิตไม่สงบ รูป รส กลิ่น เสียงเป็นเรา รูป รส กลิ่น เสียงเป็นเรา แต่ถ้าทำสมาธินะ สิ่งนี้จะดับหมด เพราะเราต้องปล่อยวางสิ่งนี้ รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร พอเราพิจารณาไป รูป รส กลิ่น เสียงไม่ใช่เรา

เวลาเรานั่งสมาธิ นั่งสมาธิ พุทโธๆ จนจิตสงบเข้ามา

ขณะจิตสมาธิ ได้ยินเสียงอยู่ รูป รส กลิ่น เสียง

อุปจาระ ละเอียดมากขึ้น แต่ก็ยังได้ยินเสียง รูป รส กลิ่น เสียงก็ยังมียู่ นะ เรากำหนดพุทโธต่อเนื่องกันไป ถ้ามันได้ยินเสียง ถ้าจิตเราสงบเข้ามาแล้ว จิตมีหลักแล้ว จิตไม่กวัดแกว่ง จิตไม่กระวนกระวาย จิตมีความสุข เพราะมันเป็นอุปจาระ มันเป็นความสงบแล้ว แต่มันก็ได้ยินเสียงอยู่

พุทโธต่อเนื่องกันไป ถ้าเข้าสู่อัปปนาสมาธิ มันจะละเอียดขึ้นๆ จนเสียงนี้ดับหมด หูไม่ได้ยินสิ่งใดเลย ผิวหนังไม่สัมผัสรู้สิ่งใดเลย อายตนะนี้ตัดขาด จิตรวมลงสู่อัปปนาสมาธิ สักแต่ว่ารู้ สักแต่ว่ารู้ ความรู้สึกอยู่กลางหัวอกมันไม่รับรู้เรื่องราวร่างกาย แม้แต่กิริยาทำนั้งมันก็ไม่รับรู้ ไม่รับรู้อะไรเลย มันจะเด่นของมัน อยู่ของมัน สักแต่ว่า ถ้าบอกรู้ซัดๆ มันจะรู้ ออกแล้ว มันสักแต่ว่าคือ มันรู้ในตัวของมันเอง แล้วไม่กระจายออกด้วย นี่เป็นอัปปนาสมาธิ แล้วถ้ามันคลายออกมามันก็จะออกสู่อุปจาระ

จากอัปปนาสมาธิมันก็จะออกมาสู่อุปจารสมาธิ พอออกมาสู่อุปจารสมาธิ มันก็จะจับกาย เวทนา จิต ธรรม จับรูป รส กลิ่น เสียงได้ ถ้ามันจับรูป รส กลิ่น เสียงได้ ถ้ามันจับสิ่งนี้ได้ กระบวนการของมรรคมันจะเกิด เพราะจิตสงบแล้ว จิตเห็นอาการของจิต จิตจับต้องสิ่งใดๆ ได้ มันเกิดกระบวนการ เกิดการกระทำ เกิดอริยสัจ เกิดมรรค เกิดมรรค ๘ เกิดมีการกระทำ นี่อริยสัจ เกิดตรงนี้ ถ้าอริยสัจเกิดตรงนี้ มันจะเป็นการจับแล้วพิจารณาได้แล้ว ถ้ามันพิจารณาได้ วิปัสสนาเกิดตรงนี้

เขาบอกว่า “กำหนดพุทโธๆ มันเป็นสมถะ มันไม่เกิดปัญญา ไม่เกิดต่างๆ”

มันไม่เกิดปัญญาหรอก เพราะมันจะเป็นแบบอันแรกนี่แหละ “แต่เดิมย้อนกระแสกลับมา รูป รส กลิ่น เสียง ความสัมผัสหยาบ กลาง ละเอียดดับหมด” นี่สมาธิเป็นแบบนี้ มันจะดับหมด มันจะปล่อยเข้ามา เป็นขณะมันก็ปล่อยวางจากเดิม

อย่างเช่นรถยนต์ อย่างเครื่องยนต์ เรารู้ว่าเราใช้งานแล้วมันต้องมีการซ่อมบำรุง ขณะที่บางอย่างเราซ่อมบำรุงได้ต่อเมื่อเราไม่ต้องดับเครื่องยนต์ก็ได้ แต่ถ้าเครื่องยนต์ สิ่งที่เป็นแกนในอย่างพวกเพลลา พวกอะไรต่างๆ ลูกสูบต่างๆ เราจะซ่อมไม่ได้หรือถ้าเราไม่ดับเครื่อง

จิตนะ พุดถึงถ้ามันสงบเข้ามา มันสงบเข้ามาเล็กๆ น้อยๆ มันก็ซ่อมบำรุงได้ของมัน มันก็พอรู้ของมัน แต่ถ้ามันจะดับ มันจะแก้ไข มันต้องเข้าสู่สมาธิ สมาธิก็คือดับเครื่อง

เครื่องยนต์ ถ้าเราติดเครื่องแล้วไม่เคยดับเลย เครื่องยนต์นั้นอายุใช้งานจะสั้น เครื่องยนต์เรารู้จักเก็บรู้จักรักษา รู้จักดูแลมัน เครื่องยนต์นั้นอายุการใช้งานมันจะยาว นี่เครื่องยนต์ แต่จิตของมนุษย์แปลกประหลาดกว่านั้นเยอะมาก จิตของมนุษย์ตั้งแต่วันเกิด ตั้งแต่ปฏิสนธิในไข่ มันติดเครื่องแล้ว แล้วไม่เคยดับจนกว่ามันจะตายออกจากชาตินี้ไป จิตนี้ไม่เคยดับ แม้แต่นอนก็ฝัน แต่เวลาเข้าสู่สมาธิมันดับเครื่องได้ การดับเครื่องคือเข้าสู่สมาธิ

เวลาขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ มันไม่ถึงกับดับเครื่อง แต่มันก็ซ่อมบำรุงได้เล็กๆ น้อยๆ มันซ่อมบำรุงของมันไม่ได้ เราผ่าเครื่องไม่ได้ เราทำสิ่งที่ละเอียดไม่ได้ แต่ถ้าเราเข้าสู่สมาธิ แล้วพอมันดับเครื่อง มันได้พักเครื่อง แล้วต่อไปนี่การซ่อมบำรุงจะเกิดขึ้นแล้ว การซ่อมบำรุง การแก้ไข นั่นคือวิปัสสนาญาณ วิปัสสนามันจะแก้ไขชำระล้างหัวใจของเรา

ฉะนั้น ทำความสงบของใจ เขาบอก “ไม่ต้องทำ ทำแล้วไม่เป็นประโยชน์ ทำแล้วมันเป็นสมณะ มันไม่ใช่เป็นวิปัสสนา”

อันนั้นเป็นคำพูดของเขา ฉะนั้น เวลาถ้าจิตมันไม่สงบ มันไม่เข้าสู่มรรค มันไม่เข้าสู่ภาวนามยปัญญา มันเป็นโลกียปัญญา มันเป็นเรื่องปลีกย่อย เรื่องสามัญสำนึก เป็นเรื่องของโลกียะ ไม่เกี่ยวกับโลกุตตระเลย

แต่ถ้าจิตมันสงบเข้ามา สงบเข้ามา ถ้ามันยกขึ้นไม่เป็น จิตสงบมันเป็นสมณะ มันเป็นสัมมาสมาธิ มันก็เป็นเรื่องโลกๆ แต่มันเป็นพื้นฐานใจ สมถกรรมฐาน-วิปัสสนากรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน งานในการรู้หรือชาติ งานในการแก้ไขจิตใจของเรา มันต้องมีข้อเท็จจริงของมัน มันถึงจะเป็นความจริงอันเดียวกัน

ฉะนั้น ศีล สมาธิ ปัญญา มันเป็นมรรค ๘ ฉะนั้น ศีล สมาธิ ปัญญา เราบอกว่าบางทีเขาก็ ปฏิเสธสมาธิไปเลย แต่เวลาจนด้วยเหตุผล เขาบอกว่า “ทำไปเถอะ เดี่ยวสมาธิมันจะเกิดเอง เพราะเวลาเกิดมรรคมันต้องเกิดสมาธิเอง ใช้ปัญญาไปแล้วเดี๋ยวสมาธิมันก็เกิด”

นี่มันถูถุกังใจ คือจะรับก็ไม่รับ จะปฏิเสธก็ไม่กล้าปฏิเสธ ถ้าจะรับหรือ มันก็มีความจริงของมัน ถ้าจะปฏิเสธหรือ มันก็จะไม่เข้าสู่มรรค จะรับก็ไม่รับ จะปฏิเสธก็ไม่ปฏิเสธ ครึ่งๆ กลางๆ งูๆ ปลาๆ จะบอกงู มันก็บอกว่าปลา จะบอกปลา มันก็บอกว่างู

แต่ครูบาอาจารย์ของเราะ งูก็เป็นงู งูเขาก็เอามาทำยาได้ ถ้าปลา ปลาเขาก็เป็นอาหารได้ งู เขาก็ใช้ประโยชน์ เอาพิษมาทำเซรุ่ม เอาพิษมันมาแก้ไขเพื่อเป็นยา เขาทำได้หมดแหละ

นี่ก็เหมือนกัน ทำสมถะเข้ามา สมถะก็เป็นสมถะ มันจะเป็นอะไรไป สมถะก็เพื่อความสงบระงับ ดับเครื่องมันก่อน ดับเครื่องแล้วเดี๋ยวจะผ่าเครื่อง ผ่าเครื่องจะเปลี่ยนลูกสูบ เปลี่ยนแหวน เปลี่ยนอะไรก็ได้ ถ้าเปลี่ยนขึ้นมามันก็ซ่อมเครื่องขึ้นมา พอซ่อมเครื่องขึ้นมามันก็ฝึกหัดขึ้นมา มันก็เป็นดั่งทศปหาน แต่ถ้าเราเปลี่ยนเลย เปลี่ยนลูกสูบเลย มันสมุจเจตปหานไปเลย มันก็จบ มันก็เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป

นี่พูดถึงว่ามันมี ๒ ขั้นตอนไง ขั้นตอนหนึ่งว่า เมื่อก่อนย้อนกระแสเข้ามา เห็นภาพนิมิต รูป รส กลิ่น เสียงทั้งหยาบ ทั้งกลาง ทั้งละเอียด มันจะดับหมด แต่เดี๋ยวนี้ย้อนกระแสเข้ามาแล้ว จิตเห็นตัวเอง จิตเห็นนิมิตรูป รส กลิ่น เสียง แล้วเห็นอย่างตาสับปะรด

เห็นโดยความแตกต่างไง เห็นแบบโลกมันก็เห็นอย่างหนึ่ง เห็นแบบธรรม ตาสับปะรด ตาสับปะรดเดี๋ยวก็เสื่อมนะ

คำว่า “การปฏิบัติ” มันจะต้องถอยมาทำความเข้าใจให้จิตมันเข้มแข็ง พอเข้มแข็งขึ้นไปแล้ว ถ้าไปจับสิ่งใดได้ จับแล้วก็ฝึกหัดใช้ปัญญา อย่าไปตื่นตื่น พอจับแล้วตื่นตื่น แปลกประหลาดมหัศจรรย์ ทำแล้ว อู้อู! มันสุดยอด...มันแค่หญาปากคอก แคเราเพิ่งไปเห็นมันเอง

เห็นแล้วนะ ตั้งจิตให้ดีๆ จับสิ่งนี้แล้วพยายามรำพึงใช้ปัญญาเทียบเคียง พอใช้ปัญญาไป วิปัสสนาญาณเกิดตรงนั้น ปัญญาญาณ ปัญญาญาณ มรรคมันเกิดตรงนั้น มรรคมันเกิด ถ้าเห็นนะ เห็นเป็นกายใช้ไหม เราก็พิจารณากาย น้อมรำพึงไปให้มันแปรสภาพ ให้มันเป็นไตรลักษณ์

เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป มันเปลี่ยนสภาวะอย่างไร ถ้ามีกำลังของสมาธินะ มันจะเปลี่ยนเร็วมาก แพลบๆ ละลายไป ขึ้นอีกขึ้นพองนะ มันจะเป็นไปถ้าจิตมีกำลัง

ถ้าจิตไม่มีกำลังนะ วางไว้แล้วกลับไปทำความเข้าใจให้มากขึ้น พอจิตสงบแล้ว กลับมาจับอีก พิจารณาไป ต้องหมั่นคราดหมั่นไถ ทำอยู่อย่างนี้ แล้วถ้าจิตมันเห็น เห็นเป็นรูป รส กลิ่น เสียง เห็นเป็นความสัมพันธ์ อันนี้มันเห็นด้วยปัญญา ถ้าจิตสงบแล้วเห็นปัญญา มันจับ พอมันจับ มันเป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นเนื้อเป็นหนังคือว่ามันมีเป็นข้อเท็จจริง คือจับรูปก็คือรูปจริงๆ เสียง เสียงมันเป็นรูปของเสียงเลย จับเวทนา เวทนาความรู้ มันจับต้อง มันเหมือนจับสิ่งที่มีชีวิต มันคั่นอยู่คามือเลยนะ มันมีชีวิต มันไม่ใช่ไปจับแร่ธาตุที่ไม่มีชีวิต มันตายตัว แต่ถ้ามันจับ มันคั่นรน อย่างนั้น ถ้ามันมีชีวิตแล้วมันพิจารณาไม่ได้ ปล่อย กลับมาทำความเข้าใจ

แล้วถ้าใจสงบแล้ว ถ้าจับสิ่งนั้นแล้วแยก พอแยกไป รูป รส กลิ่น เสียง ชันซ์ ๕ กองของ รูป กองเวทนา กองสัญญา กองสังขาร กองวิญญาณ มันแยกออกจากกัน อารมณ์มันมีปล่อยวาง อย่างไม่รู้ พอมันปล่อยแล้ว อารมณ์ความรู้สึกที่มันปล่อยชันซ์ จิตที่มันปล่อยชันซ์โดยสลัดทิ้ง มันมีความรู้สึกอย่างไร นี่ผลของการวิปัสสนา ผลของการวิปัสสนามันจะมีรสชาติ ธรรมโอสถ ธรรมรส อู้ฮู! มันจะตื่นเต้น มหัศจรรย์มาก

การวิปัสสนา การปฏิบัติธรรม ถ้ามันเป็นความจริงนะ มันจะเป็นความมหัศจรรย์ มันดูดี้มมาก รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง ไม่อย่างนั้นครูบาอาจารย์ของท่านจะทรมานได้ อย่างไม่รู้ หลวงปู่ดื้อหนึ่งทีหนึ่ง ๗ วัน ๗ คืน หลวงปู่ดื้อนี้สุดยอด สุดยอดของความเพียร หลวงปู่ดื้อ หลวงปู่ชอบ หลวงปู่แหวน ครูบาอาจารย์ของเราสุดยอด สุดยอดของความเพียร โอ้พวกเราใจเิก่ จับจด ทำเล่นๆ บอกว่า “อ้าว! เดียวนี้มันเจริญแล้ว ปัญญาชน โอ้โฮ! ทำด้วยปัญญา สุดยอด”

พวกเราไม่ได้จีตื้นของครูบาอาจารย์เลย เพราะครูบาอาจารย์ของท่านเป็นคนจริง คนจริงเพราะอะไร เพราะสหาติ ใครได้เกิดร่วมกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นสหาตินะ ครูบาอาจารย์ของท่านเกิดร่วมสมัยกับหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านได้สร้างบุญญาธิการมามาก ใครได้เกิดร่วม เกิดร่วม เกิดมาพบ เกิดมาเห็น เกิดมามีครูบาอาจารย์ชี้แนะ ท่านได้สร้างบุญสร้างกรรมร่วมกันมา อย่างพวกเรา เราเกิดรุ่นหลัง เราไม่ได้เกิดร่วม แต่มีร่องมีรอยของครูบาอาจารย์ที่ท่านวางไว้เรายังภูมิใจ

ต่อไปนะ คุณ ตอนนี้ศาสนามีปัญหามาก เพราะใครเข้ามาแสวงหาผลประโยชน์ก็จะเอาแต่
มรรคแต่ผลมาอวดมาอ้างกัน แต่ไม่มีข้อเท็จจริง แล้วกระแสสังคมก็จะกลืนไม่ลงๆ แล้วก็จะไม่มี
ใครทำ แล้วพอเราจะมาทำ เขาก็หัวเราะเยาะ พอหัวเราะเยาะขึ้นมา เราก็ไม่กล้าปฏิบัติแล้ว พอไป
วัดขึ้นมา “อู๊ย! เขาหลอกกันขนาดนี้ พวกนี้ยังไปอีกเนาะ” มันไม่กล้าไปนะ ต่อไปจะไม่กล้าไป
วัด นี่ไง เพราะว่าอะไร เพราะมันเลื่อมถอยไปเรื่อยๆ ใจ นี่ผู้ที่เกิดร่วมยังไม่มีใครเชื่อเลย

หลวงปู่มั่นท่านพยายามทำของท่าน แล้วท่านสั่งสอนของท่าน ท่านชักนำของท่านจน
สำเร็จกันไปหมดแล้ว นั่นล่ะท่านมีบุญกุศลของท่าน นี่ครูบาอาจารย์ของเรา แล้วเราละ เราเกิดมา
เราจะเห็นร่องเห็นรอยอยู่นะ ฉะนั้น เราปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงอย่างนี้

ถ้าจิตมันเป็นอย่างนี้ละ เริ่มต้นตั้งแต่รูป รส กลิ่น เสียงทั้งหยาบ ทั้งกลาง ทั้งละเอียดที่มัน
ดับหมดนั้นเป็นขั้นของสมณะ เป็นขั้นของทำความสงบของใจ ถ้าใจมันสงบแล้ว เวลามันไปเห็น
เห็นรูป รส กลิ่น เสียง เห็นความสัมพันธ์แบบตาสับปะรด มันแปลกมาก มหัศจรรย์มาก นี่แค่เห็น
นะ แค่เห็นนะ เห็นแล้วเรายังต้องมาฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้าปัญญาเราเกิดนะ เพราะอะไร

เพราะว่าเวลาหลวงปู่มั่นท่านบอกใจ ถ้านั่งอยู่หน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่
ถาม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาธรรมธาตุในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
สะอาดบริสุทธิ์ ในใจของครูบาอาจารย์ก็สะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราปฏิบัติไปแล้วเราก็ต้องรู้เหมือนกัน ความรู้ความเห็นเหมือนกัน ที่นี้
ความรู้ความเห็นเหมือนกัน ทำไมมันจะไม่มหัศจรรย์ ทำไมมันจะไม่พิสดาร มันพิสดาร มัน
มหัศจรรย์ มันมหาศาล แล้วมหาศาลกับมหาศาล ในหมู่ของผู้ที่ปฏิบัติเป็นเขาคุยกัน เขารู้กัน ใน
หมู่ที่ไม่เป็น มันมหัศจรรย์แต่แก้วแหวนเงินทองใจ มันไปมหัศจรรย์ลายยศ ทั้งลาภทั้งยศ มีลาภ
เลื่อมลาภ มียศเลื่อมยศ มันไปมหัศจรรย์กันตรงนั้นนะ มันไม่มหัศจรรย์ในหัวใจ ถ้าใจมัน
มหัศจรรย์นะ ถ้าปฏิบัติไปเขาบอกว่าเห็นเป็นพิสดารมาก

แต่ถ้าพิสดาร ถ้ามันเป็นความจริงนะ ขอให้เป็นการปฏิบัติตามความเป็นจริง เราจะต้อง
เป็นสุภาพบุรุษ สิ่งใดเกิดขึ้นในใจ สิ่งใดปฏิบัติในใจ ให้ปฏิบัติตามความเป็นจริงของเราเพื่อ
ประโยชน์กับใจดวงนั้น เວ်